
Stefan Löfven (Svar på replik)

Återigen kommer vi till frågan om Nato. Jag redogjorde för detta. Den hållning vi har är att vi på bästa sätt ska se till att skapa trygghet och säkerhet i vårt närområde, för landets egen integritet och för att bidra till fred och säkerhet globalt. Som jag sa är jag övertygad om att det inte är tvära kast i säkerhets- och försvarspolitiken som bidrar till mer säkerhet, utan det är stabilitet. Däremot måste vi anpassa oss till nya förhållanden, och därför pekade jag på en rad samarbeten som vi utvecklar och kommer att utveckla. Ett av de partier i Sveriges riksdag som vill vara med i Nato säger också att det krävs en bred enighet i Sverige; det är inget man avgör med en liten majoritet i Sveriges riksdag. Man säger också att det är viktigt att Sverige och Finland gör det tillsammans. Sverige och Finland är överens om att vi vill utöka samarbetet mellan våra länder och de andra samarbeten som vi ingår i. Så är det med det.

När det gäller yrkesutbildade unga finns det säkert möjligheter att utöka samarbetet med mobilitet. Det finns ju olika regler, ersättningar och andra saker som då behöver hanteras. Det är viktigt att vi alla satsar på att ge ungdomar en utbildning. I första hand är det självklart landets ansvar. Vi har en strategi för att se till att alla unga får en gymnasieutbildning i Sverige, för vi vet att unga utan gymnasieutbildning har en mycket högre arbetslöshet än de som har en gymnasieutbildning.

Låt oss hjälpas åt att åstadkomma detta. Det kan man säkert göra genom att ha lärlingar, inte minst med parternas bistånd.

När det gäller läget i Sverige och vad jag säger till människor som är oroliga vill jag säga att det är självklart att jag förstår dem. Det här är inte lätt. Men

det finns 60 miljoner människor på flykt i världen. 20 miljoner av dessa är utanför sitt eget land. Jag kan inte bara suddas bort detta och säga: Låt oss vara trygga i Sverige. De finns där, och de är våra medmänniskor. Därför är det så viktigt att vi ser det så och att vi hjälps åt, för det är bara tillsammans som vi klarar detta, och då talar jag inte bara om Norden utan om EU, och i grund och botten är detta en global fråga. Det är en internationell fråga, och vi måste hjälpas åt för att klara den. Men vi ska göra det bästa möjliga i den här situationen.

Då kommer jag till frågan hur jag kan se detta som en tillgång. Låt mig förklara. Sverige har genom åren tagit emot människor som kommer från forna Jugoslavien, Italien och Grekland. På 1970-talet tog vi emot många flyktingar från Chile, Argentina och Uruguay. När det blev ordning och reda i deras länder åkte några av dem hem, men andra stannade kvar i Sverige.

Min fråga är: Är det en tillgång eller en belastning att vi har människor som bor i Sverige som har kännedom om länder som Chile, Uruguay och Argentina? Det finns människor som har åkt till dessa länder som kan Sverige. Är det en fördel eller en nackdel i en global ekonomi? Det är en stor fördel.

När Jugoslavien var det många därifrån som åkte till Sverige. Det är en stor fördel för oss nu. Vi har nu dessa människor i regeringen. De sitter nu i Sveriges regering. Det är en stor tillgång för vårt land. En dag måste också den här konflikten lösa sig. Sverige behöver människor som kommer in i vårt land, för får vi inte det riskerar vi att inte klara den generationsväxling som kommer. Vi klarar inte den demografiska utvecklingen. Vi behöver fler människor i vårt land.

Den stora uppgiften just nu är att se till att de människor som kommer till vårt land får ge det bidrag till det svenska samhället som de vill, på bästa sätt. Därmed är inte sagt att det bara löser sig självt. Detta är den svåra balansgången. I grund och botten är detta en tillgång, men att Sverige får 160 000 människor på ett år motsvarar för hela EU 8 miljoner. Jag ska vara ärlig och säga att den ansträngningen är väldigt tuff. Vi ska inte ljuga för folk och säga något annat än sanningen. I grund och botten är det bra, men det är

en stor ansträngning, och alla EU:s medlemsländer måste hjälpas åt.

Det finns självfallet många människor som är i trauma, men långtifrån alla är det. Jag träffar ganska många ensamkommande barn och ungdomar. Jag frågade dem vad de tänkte sig för framtid i Sverige. Ja, sa en av dem, jag kan tänka mig att efterträda dig som statsminister! En annan ville bli verkställande direktör. En tredje hade framtiden klar för sig: Han ville syssla med it och data. Det är alltså långt ifrån alla som är traumatiserade, och då får vi inte göra dem traumatiserade. Men de som är i trauma måste ha hjälp, precis som de som är i psykisk ohälsa och som har levat länge i Sverige. Det ligger på sjukvården, och det råder inget tvivel om att också ansträngningen för sjukvården kommer att öka, liksom för skolorna. Därför tillför vi nu mer resurser till sjukvården och skolorna, så att vi kan hantera situationen.

Sedan kommer jag till frågan om att värna asylrätten. Ingen som söker bättre livsvillkor kan söka asyl, eller rättare: De kan söka asyl, men de får den sannolikt inte beviljad. Detta kan jag säga utan att göra övergrepp på myndighetsutövningen. De regler som finns tar upp flyktingar och ytterligare två grupper av skyddsbehövande, nämligen de som är personligen hotade och de som flyr från krig, och en tredje grupp med "annat skyddsskäl", och där avgör myndigheten. Men självklart har vi inte tänkt att bara man vill ha bättre livsvillkor ska man komma till Sverige och söka asyl. Det är inte så lagstiftningen ser ut, och jag hoppas att ingen har tänkt föreslå det heller.

När det gäller att stoppa krigen måste vi alla göra vårt. Jag tror definitivt att Norden med en gemensam röst också kan göra mer. De som är huvudansvariga i detta är USA och Ryssland. Sedan är det Saudiarabien, Iran och de permanenta medlemmarna i säkerhetsrådet liksom hela säkerhetsrådet. Men vi måste börja med Ryssland och USA, som är huvudaktörerna. De måste sätta sig ned och påbörja samtal som ska leda till fredsförhandlingar och ett stopp på detta vansinne.

Kriget är nu inne på sitt femte år. Jag såg i morse ett program på BBC om Aleppo. Aleppo är i ruiner. Det finns nästan inget kvar av staden. Ändå finns det nu några, jag tror att det var i Ungern, som sitter och skissar på hur

Aleppo skulle kunna byggas upp igen. Här finns det både förtvivlan i ett fruktansvärt nuläge och samtidigt det kanske viktigaste av allt, nämligen framtidshopp – hopp och tro på att det går att komma till rätta med detta problem.

Norden och EU har en viktig uppgift: Tryck på, ligg på, gör allt! Ni som är aktiva i civilorganisationer och politiska partier, gör allt för att bilda opinion: Vi måste få slut på detta krig, detta vansinne! Det får inte fortgå längre!

Frågan om en politisk lösning när det gäller IS är mycket legitim. Problemet i detta är att vi har två olika dimensioner. Den ena är den rent politiska, mellan Asadregimen och oppositionen. Där finns det bara en politisk lösning, och det är därför dialogen måste till. Men när det gäller IS är det självklart riktigt att inga förhandlingar kommer att vara aktuella, för det är inte så de arbetar. Där måste det till handfasthet och militär styrka. Men den politiska konflikten i Syrien, som har helt andra förtecken, har bara en politisk lösning.

Information

Tal nummer

68

Typ

Svar på replik

Person

[Stefan Löfven](#)

Speaker role

Sveriges statsminister

Datum

27.10.15 19:05